

Лубок

Борис Олійник

...Однак ця загониста дівка,
В коштовностях – як на показ,
Мій порух урвала дратливо:
– Я щось не пригадую... вас.

І враз одвернулась в гордині
У темінь,
холодна така.
І шуба її соболина
Сахнулась мого піджака.

...Мені ж пригадалось наразі
Дівча у кохтині льняній,
Як ми ще у п'ятому класі
Чомусь затинались при ній.

У кедах і братовій робі
Їй легко і зладно було.
І золотом чистої проби
Її ластовиння цвіло.

І щось обізвалось забуте
В зіницях її – із глибин:
– Я вас... пригадала... –
Та круто
Спинивсь обіч нас лімузин.

І вийшов із нього неквапом,
Увесь в ланцюгах,
як варнак.
Загріб її знехотя в лапи
І кинув, мов річ,
в “кадилак”.

І два охоронці камінно,
Як привиди,
встали з пільми.

І брязнули дверці кабіни,
Мов ковані двері тюрми.

У сяйві ліхтарнім
осінні
дощини,
спадаючи з віт,
Світилися, мов ластовиння
Далеких, невернутих літ.

І щось затепліло на віях –
І згасло в холодних дощах,
І вперше відчув,
що навіки
Я з чимось красивим... прощавсь.